

Розділ 42	Храм Тисяч ліхтарів освітлює нескінченну ніч	175
Розділ 43	Недобрі замисли в череві створюють нові небачені проблеми	201
Розділ 44	Думки у безладі, але не кажіть, що чуйне серце теж	219
Розділ 45	У ніч закоханих запашні червоні рукави допомагають писати рядки	239
Розділ 46	Проходячи крізь двері, у дивний спосіб викрадають плід	249
Розділ 47	У безладному допиті крізь сміх та сльози ніхто не зізнається	271
Розділ 48	Змагання між Емін та Жвоє за похвалу	283
Розділ 49	Суп талановитого наслідного принца для частування непроханих гостей	293
Розділ 50	Святець бриднів, що голосить на весільних бенкетах	303
Розділ 51	Три боги, один привид та невловимий Істинний Святець (Частина перша)	321
Глосарій		329

Виловлювання монет і зустріч простака з наслідним принцом

— **В**ідкрити...
З протяжним та енергійним криком яскраво-червона парча впала на землю. Вітання тисячі людей були такими вибуховими, що лунали аж до неба.

Це була золота статуя принца. Меч в одній руці, квітка в іншій означали «силу, що може руйнувати світи» та «серце, що не втрачало співчуття до квітів». Обличчя статуї мало м'які обриси, витончені брови та красиві очі, чіткі лінії губ і злегка підняті куточки рота в непомітній усмішці. Образ був ласкавий, але не легковажний, безжальний, але не холодний, із милосердним і гарним обличчям... Такою була золота статуя шанованого Наслідного Принца.

І це був його восьмитисячний палац на території королівства Сяньле.

Через три роки після вознесіння, на землі побудували вісім тисяч палаців і храмів Його Високості, що можна було назвати видатним досягненням. Вершину на горі Тайцан, де жив Його Високість Наслідний Принц, коли займався самовдосконаленням у юності, тепер називали «Пік Наслідного Принца», і саме там побудували перший палац Сяньле. Після створення

першої статуї принца її відкривав особисто Його Величність Король. Статуя принца була заввишки п'ять джанів та зроблена з чистого золота. Її справді можна було назвати «золотим тілом».

Пороги палацу Сяньле оббивали нескінченні потоки паломників. Кадильниця перед храмом була наповнена до країв, а скринька для пожертв — вищою й значно більшою за ті, що стояли в інших храмах. Раніше вона була меншою, але надто швидко заповнювалася й за один день не вмщала всіх пожертв, що приносили люди.

При вході розливавсь чистий ставок, дно якого виблискувало дорогоцінним камінням і монетами, які кидали люди. На воді мерехтіли сонячні відблиски. Кілька старих черепах, що жили в ставку, щодня змушені були терпіти удари підношеннями від тих, хто, проходячи кам'яним мостом через ставок, поспішав запалити пахощі. Тварини вічно тулилися в панцирах і не сміли висунути голови. Як би ченці не намагалися відмовити відвідувачів від цього заняття, усе було марно. Високі червоні стіни палацу були заповнені квітковими деревами, і в цьому морі квітів виднілася незліченна кількість яскраво-червоних молитовних стрічок, які майоріли на вітрі, як парча.

У головній залі Се Лянь прямо сидів на своєму вівтарі, оточений хмарами пахощів. Він споглядав на ситуацію, як внизу переговорювалися паломники:

— Чому в палаці Наслідного Принца немає молитовних килимків для поклонів?

— Так! Він же відчинений для всіх, що робити тим, хто не може стати на коліна?

Одна людина відповіла їм:

— Ви вперше прийшли до палацу Сяньле? Вони всі такі. Кажуть, що після того, як Його Високість Наслідний Принц вознісся, він посилав благословення служителям своїх храмів у снах, і казав, що його віряни не повинні стояти на колінах. Тому в палацах Його Високості Наслідного Принца й ніде схилитися.

Хоча люди цього не бачили, Се Лянь усе одно кивнув. Несподівано хтось інший засміявся і промовив:

— Це ще що за причина? Хіба боги не для того потрібні, щоб ставати перед ними навколішки? Це всього лише чутки.

Се Лянь поперхнувся. Слідом хтось погодився з тією людиною:

— Так, обов'язково треба ставати на коліна. Тільки так можна показати свою щирість!

— Не страшно, якщо немає килимка, нумо схилимося.

Тож кілька з них стали на коліна, і більшість вірян повторила за ними. Сотні людей товпилися всередині й навколо храму, по черзі схиляючись і вклоняючись статуї, тихо бурмочучи молитви. Се Лянь миттєво затулив вуха, але марно — незліченні голоси накочувалися з усіх боків, наче величезна хвиля.

— Безпечної дороги!

— Прошу піднятися в чині! Цього року обов'язково треба скласти екзамен і піднятися в чині! Як підіймусь, то виконаю свою обіцянку!

— Дівчатам, які мені подобаються, подобається мій старший брат. Будь ласка, зробіть так, щоб він став потворним. Прошу вас.

І багато іншого. Голова Се Ляня, здавалося, розпухла, щойно він почув усі ці молитви, тож він швидко

спробував відгородитися від них. Коли в його вухах затихло, він почув гучний крик. Фенсінь затулив вуха руками й вибіг із задньої частини палацу, проревівши:

— Що за трясця?!?!

Ніхто з паломників нічого не почув, усі продовжували кланятися. Се Лянь зітхнув із полегшенням, поплескав Фенсіня по плечу та з усмішкою промовив:

— Фенсіню, Небесний Імператор віддав наказ, я збираюся приборкати зло. Це місце залишаю на тебе, дякую за твою важку працю!

У палаці Наслідного Принца Сяньле пахощі палали так рясно, що щодня до Се Ляня долинали тисячі молитов. Спочатку він узявся до роботи із завзяттям й розбирався сам з усіма справами без розбору — великими чи малими. Але згодом він не зміг нести все тільки на своїх плечах, тому наказав Фенсіню та Му Ціну вибирати з-поміж всіх молитов важливіші та передавати йому, а менш терміновими займатися їм. Так принц міг цілими днями за наказом Дзюньву знищувати привидів та чудовиськ. Се Лянь думав, що через три роки захоплення вірян пройде, але, знову повернувшись до свого храму, був приголомшений величезною кількістю молитов. Фенсінь не наважувався затуляти вуха, хоч це й було марно, і промовив:

— Ваша Високосте, чому у тебе стільки вірянок?!

— Хіба це не добре? Вони такі ж гарні, як хмарки в небі, це дуже радує око.

— Нічого тут доброго! — злякано відповів Фенсінь. — Чому вони взагалі приходять до тебе просити злагоди в інтимних справах? Ти військовий бог, як ти можеш піклуватися про такі особисті справи?!

Схоже, це справді його мучило. Се Лянь зареготав, коли натовп раптом зашумів. Почулося, як хтось прокричав:

— Ідіть скоріше! Прибув принц Маленьке Дзеркальце!

Здавалося, що замість його імені оголосили «Великий Володар привидів»: усі люди перелякалися й розбіглися, наче птахи та звірі. Паломники, які поклонялися статуї, за мить зникли, немов їх знесло смерчем. Тут же чванливо увійшов парубок в одязі з парчі. Обома руками він тримав скляний ліхтар. Хто ще це міг бути, як не Ці Жон?

Зараз йому було сімнадцять-вісімнадцять років, він мав витягнуте обличчя, і його можна було назвати навіть елегантним та шляхетним. Ці Жон пройшов у двері, але не дозволив увійти своїм слугам. Тримавши обома руками ліхтар, він змахнув накидкою та став навколішки на чисту підлогу. Піднявши ліхтар над головою, юнак кілька разів урочисто вклонився.

Двоє людей на вівтарі вгорі подивилися один на одного. Віддавши шану, Ці Жон почав скаржитися:

— Брате-принце, це п'ятсотий ліхтар, який я тобі жертвую. Твій брат такий відданий тобі, коли ти вже прийдеш до мене? Ти все не звертаєш на мене уваги, це так зарозуміло.

Річ не в тім, що Се Лянь не хотів його бачити. Просто після вознесіння він не міг без дозволу показувати своє справжнє тіло смертним. Це була стара істина, відома кожному.

Ці Жон підвівся, тримаючи лампу, узяв пензлик, опустив голову й почав писати на лампі. Се Лянь і Фенсінь мали від нього давню психологічну травму,

але мусили підійти, аби подивитися, що він написав. Вони побачили, що, хоча слова й були написані криво, вони виявилися нормальними: «щоб країна процвітала, усе складалося сприятливо» тощо. А не щось на кшталт: «прошу, щоб така-то родина була страчена при вході на ринок». Обидва небесні урядники зітхнули з полегшенням.

Дивлячись на цей ліхтар, Се Лянь не міг не думати про щось інше.

Мати Ці Жона була рідною молодшою сестрою королеви. В юності вона не розуміла всіх речей, і коли вперше закохалася, усім серцем прагнула свободи. Наслухавшись солодких промов, вона знищила свій шлюб і втекла з якимось вартовим. Та хто знав, що той виявиться мерзотником? Дорогоцінна дівчина не витримала й пів року в його собачій будці. Вартовий оголив свою справжню сутність: поринув у розпусту, а після народження Ці Жона не соромився піднімати на дружину руки й ноги. Нарешті мати й син не змогли більше терпіти цього, і коли Ці Жону виповнилося п'ять років, пригнічена, вона повернулася з дитиною додому. Жінка не виходила на вулицю, безкінечно страждала й за кілька років померла.

Як тільки Ці Жон повернувся зі своєю матір'ю додому, інші вельможі піднялися на гору Тайцан, щоб помолитися про благословення. Його мати, яка, повернувшись після втечі з простолюдином, не наважувалася виходити й бачитися з людьми, усе ж бажала помолитися за сина й дати йому шанс набратися життєвого досвіду. Щоб він не сидів із нею замкнений, мов жаба в колодязі, вона попросила королеву взяти Ці Жона із собою.

Хоча він намагався мовчати, скандали про аристократів завжди розповсюджувалися швидше, ніж летіла стріла. Усі знали, що сталося з його матір'ю. Аби принизити, діти вельмож навмисно не розмовляли й не гралися з ним. Дорогою на гору Се Лянь побачив гойдалки й підбіг до них, щоб побавитися. Усі його однолітки гралися разом із ним і по черзі гойдали принца, для них це було за честь. Коли Се Лянь розгойдався до найвищої точки, то випадково опустив голову й побачив Ці Жона, який ховався ззаду, висунувши голову й дивлячись на нього задрісно.

Потім вони прибули до палацу Військової Могутності. Після того, як дорослі пожертвували ліхтарі, то пішли гадати та розмовляти, залишивши дітей гратися з маленькими ліхтариками в палаці. Ці Жон не знав, що королева вже зробила пожертву за нього та його матір. Побачивши, якими вишуканими та красивими були ці ліхтарі, він також захотів принести пожертву та помолитися про благословення. Він був ще зовсім малим і мало що розумів, тож почав розпитувати інших, як написати молитву для матері. Кілька дітей із того ж клану, що й Ці Жон, були під впливом дорослих, які вдома звикли обмовляти хлопчика. Вони вважали, що мати й син зганьбили рід, і навмисно обдурили його.

Коли Се Лянь закінчив писати на своєму ліхтарі й відклав пензлик, почув за спиною дивний сміх і глузливі жарти. Озирнувшись, він побачив Ці Жона — перемазаного тушшю, з ліхтарем у руках, який той тримав, мов найдорожчий скарб. Обличчя хлопчика світилося широкою усмішкою — він був готовий зробити пожертву. Але на тій лампі було криво написано